

Pr. lect. dr. Ovidiu Soare,
Facultatea de Istorie, Filosofie și Teologie, Galați

**„SĂ SLUJIM LUI DUMNEZEU
CU TOATĂ MULȚUMIREA!“
O ANALIZĂ DIN PERSPECTIVĂ
SOCIAL-FILANTROPICĂ
A TAINEI SFÂNTULUI MASLU**

***Abstract:** The Sacrament of Holy Unction is the Sacrament of healing our souls and bodies. The fact that this sacrament is present today in our society proves that it fulfills its purpose for which it was ordained, which is the healing.*

An analysis of social and philanthropic perspective of this Sacrament reveals that our healing comes from God, the Greatest and the Highest, for us not to be healthy in order to fulfill our selfish individual desires, but for a higher purpose, which is to living respecting His commandments, because when we do not, we mock us, the evil and when we do, we serve God with all thankfulness.

***Keywords:** The Sacrament of Holy Unction, social and philanthropic perspective, health, disease, healing, ministry, mercy, salvation.*

Taina Sfântului Maslu este taina tămăduirii zdrobirilor sufletelor și trupurilor noastre. Faptul că această taină este prezentă și astăzi în societatea noastră dovedește că ea își îndeplinește rostul pentru care a fost rânduită, acela de a vindeca. Iată cum forme vechi de manifestare ale comportamentului uman, în cazul de față religios, sunt prezente și în timpurile noastre moderne, ceea ce poate fi gândit ca o îmbinare a tradiției cu modernitatea, a vechiului cu noul, a trecutului cu prezentul.

Sociologul francez Jean-Paul Willaime afirma că modernitatea, cu ale ei caracteristici *reflexivitate sistematică, diferențiere funcțională, globalizare, individualizare, raționalizare și pluralism, nu a diminuat puterea socială a religiei și că în anumite contexte sociale, modernizarea poate*

*provoca o anumită reinvestire a religiosului*¹. Deci, prin modernizare, religiosul poate fi reinvestit, poate să-și dezvolte anumite laturi care au fost diminuate o anumită perioadă de timp, din cauza mentalităților sau atitudinilor, de cele mai multe ori egoiste sau personale.

O analiză din perspectivă social-filantropică a acestei taine scoate în evidență faptul că tămăduirea noastră vine de la *Dumnezeul cel Mare și Preaînalt*² nu pentru a fi sănătoși în sine și pentru a ne îndeplini poftele noastre, egoiste și singulare, ci pentru un alt scop mult mai înalt, acela de a *umbla întru poruncile Lui*³, întru poruncile Domnului, pentru că atunci când nu umblăm întru poruncile Domnului suntem *batjocură celui rău*⁴, iar când umblăm întru poruncile Domnului, slujim lui Dumnezeu cu *toată mulțumirea*⁵.

Vedem că sunt strâns legate noțiunile de slujire, sănătate, mulțumire, suferință, boală, neputință, tămăduire. Practic sunt cuvinte pe care le auzim în fiecare zi, atât în spațiul familial cât și în cel public. În fiecare zi citim, auzim sau vedem suferința, boala îndelungată, neputința, însă mai puțin vedem mulțumirea, slujirea sau vindecarea. Taina Sfântului Maslu este cea care ne așează pe fâgașul firesc al viețuirii noastre sociale, este cea care ne îndeamnă să fim de ajutor, pentru că slujind lui Dumnezeu de fapt slujim oamenilor, și în felul acesta ne păstrăm sănătatea.

*

Pentru început vom analiza modul în care este percepută și înțeleasă sănătatea și boala.

Sfântul Vasile cel Mare ne vorbește despre sănătate astfel: „...*nimeni nu ne învață să urâm boala, dar din fire avem repulsie față de ceea ce ne supără, după cum și sufletul, fără să-l fi învățat cineva, se ferește de răi. Răul este o boală a sufletului, iar vârtutea, sănătatea sufletului. Bine au definit unii sănătatea: echilibru al energiilor naturale. Nu te-ai depărta de adevăr dacă ai defini la fel și sănătatea sufletească. Pentru că sufletul, în chip firesc și fără să fie învățat, dorește ce îi este propriu,*

1. Jean-Paul Willaime, *Sociologia religiilor*, Institutul European, Iași, 2001, p. 127.

2. *Aghiazmatar*, Ed. I.B.M.B.O.R., București 1992, p. 134.

3. *Ibidem*, p. 135.

4. *Ibidem*, p. 135.

5. *Ibidem*, p. 140.

*de aceea toți laudă castitatea, aprobă dreptatea, admiră curajul și râvnesc priceperea. Aceste virtuți sunt mai proprii sufletului decât trupului sănătatea*⁶.

Atunci când vorbește despre starea de bine pe care noi oamenii o dorim, jurnalistul și cercetătorul în domeniile clinice și al științelor comportamentale, Daniel Goleman afirmă: „*Momentele bune și cele proaste pot condimenta viața, cu condiția să fie păstrat un anumit echilibru. În calculul sufletului omenesc există proporții de emoții pozitive și negative care determină senzația de bine.*

*Gestionarea emoțiilor este o slujbă non-stop: mare parte din ceea ce facem – în special în timpul liber – este o încercare de a ne gestiona dispoziția. Totul, de la cititul unui roman sau privitul la televizor până la alte activități și prietenii pe care ni-i alegem, poate deveni o modalitate de a ne face să ne simțim mai bine*⁷.

Sfântul Simion Noul Teolog ne spune că cei bolnavi la suflet, care trăiesc în păcate și care nu vor să se depărteze de la această viață „*nu știu aceasta sau mai degrabă nu știu nici măcar că sunt bolnavi. Și în starea lor cine i-ar putea convinge cândva prin cuvânt că sunt ținuți de neputință și boală? Pentru că ei socotesc că sănătatea înseamnă a face voiele trupului și a pune în practică toate poftele și dorințele lui*⁸.

După cum sublinia sociologul englez A. Giddens, „*sănătatea și boala sunt afectate de influențele sociale și culturale*⁹ ale societății din care fac parte cei ce sunt bolnavi sau sănătoși, și amintea despre boala numită anorexie, care nu este cunoscută în țările în curs de dezvoltare.

Ce înseamnă acest lucru? Că sănătatea și boala sunt prezente și înțelese în societate funcție de o multitudine de factori, acțiuni, valori și principii pe care membrii ei le respectă sau nu; am amintit aici de valori și principii, pentru că atunci când vorbim de societăți sănătoase sau bolnave se are în vedere atât sănătatea trupească cât și sănătatea spirituală. Deci putem afir-

6. Sfântul Vasile cel Mare, *Omilii la Hexaemeron*, trad. de pr. prof. D. Fecioru, în P.S.B., vol 17, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1986, p. 174.

7. Daniel Goleman, *Inteligența emoțională*, Editura Curtea Veche, București, 2008, p. 90.

8. Simeon Noul Teolog, *Discursuri teologice și etice, Discursul 6 despre nepătimire și viața virtuoasă*, Editura Deisis, Sibiu, 2001, p. 261.

9. A. Giddens, *Sociologie*, Editura All, București, 2010, p. 247.

ma că o societate este bolnavă din punct de vedere social, atunci când nu mai sunt respectate anumite valori și principii.

Demersul nostru nu este unul nostalgic, unul care să afirme că societățile moderne sunt bolnave și îndepărtate total de valorile și principiile pe care acestea le-au stabilit în momentul apariției lor, sau la un moment dat, ci faptul că fiecare societate, în parte, are bolile ei, rănilor ei, suferințele ei, și că există diferite modalități prin care ea, societate, luptă pentru a îndepărta aceste suferințe și a fi cât mai sănătoasă.

O modalitate de a lupta cu boala și suferința, în societatea noastră, este și Taina Sfântului Maslu.

Taina Sfântului Maslu nu se adresează unei anumite boli trupești sau sufletești, ci este pentru *orice boală și orice neputință*, ceea ce face ca taina să fie actuală; de asemenea ea se adresează atât celui care săvârșește, cât și celui care primește taina; mai mult decât atât, ea se adresează atât persoanei, cât și societății, comunității din care ea face parte.

Cunoaștem cu toții bolile societății noastre moderne, boli care aduc suferință și, de multe ori, chiar adevărate drame, în familiile noastre.

În Taina Sfântului Maslu întâlnim texte scripturistice care cuprind sfaturi ce ne duc cu gândul la socializare, la îndepărtarea singurătății, la viețuirea alături de cei dragi, de cei care fac parte din familiile noastre. Amintim faptul că fiecare Apostol începe cu apelativul *Fraților*, ceea ce înseamnă că cei cărora li se adresează această taină și chiar aud rostirea cuvintelor, își dau seama cu nu sunt singuri ci că fac parte dintr-o familie, din marea familie a Bisericii; deci nimeni nu este singur, ci împreună, unii cu alții; fiecare Apostol, în parte, poate fi considerat ca un mic tratat de socializare, de împreunăviețuire și de bună înțelegere.

Slujind oamenilor și lui Dumnezeu cu toată mulțumirea, gândurile noastre se vor îndepărta de la relele care nu ne dau pace, iar trupurile și sufletele noastre vor fi sănătoase; nu putem sluji lui Dumnezeu decât alegând calea vieții.

Ce filosofie înaltă este aceea de a merge pe calea Domnului! Ce înțelepciune înaltă!

Să mulțumim Domnului în fiecare clipă pentru tot ceea ce El ne dă, și să *„fericim pe cei ce au răbdare: ați auzit de răbdarea lui Iov și ați văzut sfârșitul hărăzit lui de Domnul“* (Iac. 5, 11), după cum se spune în primul Apostol (Iac. 5, 10-16) din Taina Sfântului Maslu.

Acest lucru înseamnă să alegem viața, adică bucuria de a trăi.

Adevăratul sens al expresiei *îmi place viața*, sau, *îmi place să trăiesc*, este cel dat de Biserică și este explicat foarte bine în *Învățătura celor Doisprezece Apostoli*, unde se spune că a alege calea vieții înseamnă: „*Mai întâi, să iubești pe Dumnezeu, Creatorul tău; al doilea, pe aproapele tău ca pe tine însuși și toate câte voiești să nu ți se facă ție, nu le face și tu altora.*”

Binecuvântați pe cei ce vă bleastemă și rugați-vă pentru dușmanii voștri; postiți pentru cei ce vă prigonesc; căci ce mulțămii aveți, dacă iubiți pe cei ce vă iubesc? Nu și păgânii fac același lucru? Voi, însă, iubiți pe cei ce vă urăsc, și nu veți avea dușman...“¹⁰.

Același lucru este prezent și în prima Evanghelie (Luca 10, 25-37) din Taina Sfântului Maslu, cea a samarineanului milostiv, unde se spune că trebuie să-L iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru, ajutându-l pe cel care se află în suferință.

Mai mult decât atât, această Evanghelie ne îndeamnă pe noi, indiferent de starea noastră socială sau de sănătate, să-l ajutăm pe cel bolnav, ceea ce înseamnă că grija față de aproapele aduce tămăduire deopotrivă celui care ajută și celui ajutat, celui aflat în suferință, pentru că Hristos îi spune acelui tânăr că pentru a câștiga viața de veci, pentru a se mântui, deci pentru a se tămădui, trebuie să facă asemenea samarineanului milostiv, cu alte cuvinte te vindeci dacă ajuți la vindecare, sau mergând după îndemnul Mântuitorului, din cea de a treia Evanghelie (Mat. 10, 1, 5-8), „*în dar ați luat, în dar să dați*“ (Mat. 10, 8), primești vindecare dăruind vindecare, primești dacă dăruiești, iar toată viața noastră poate fi privită ca un continuu schimb de daruri, însă toate acestea făcute în Hristos și prin Biserica Sa.

Vedem că Dumnezeu ne învață și ne ajută să trăim, dar nu oricum, ci în acea bucurie de a fi tot timpul alături unii de alții în Hristos; El ne oferă o viață deosebită, o viață unică, o viață veșnică.

Slujind lui Dumnezeu, slujim aproapelui „*purtând slăbiciunile celor neputincioși și necăutând plăcerea noastră*“ (Rom. 15, 1), se spune în al doilea Apostol (Rom. 15, 1-7) din Sfânta Taină a Maslului.

10. *Învățătură a celor Doisprezece Apostoli*, trad. de pr. prof. D. Fecioru, în P.S.B., vol 1, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1979, p. 25.

Atunci când căutăm plăcerea noastră, ne îndepărtăm de Dumnezeu, ne îmbolnăvim și murim.

În *Discursul 6 despre nepătimire și viață virtuoasă*, Sfântul Simeon Noul Teolog afirmă: „*Dar cel care se înfrânează în toate și își educă sufletul să nu se poarte cu neorânduială, nici să-și facă voia proprie în nimic din cele care nu plac lui Dumnezeu, și se silește ca un acrobat să meargă în chip fierbinte pe calea poruncilor lui Dumnezeu, acela în puțină vreme Îl va găsi pe Acesta ascuns în poruncile lui Dumnezeu și, întâlnindu-L, uitând orice altă lucrare, se va minuna și căzând în fața Lui va dori numai și numai să-L vadă*“¹¹.

Iar sfântul Apostol Pavel ne învață că atunci când slujim oamenilor trebuie să slujim ca lui Dumnezeu.

„*Slugilor, ascultați de stăpânii voștri cei după trup, cu frică și cu cutremur, întru curăția inimii voastre, ca și de Hristos, nu slujind numai când sunt cu ochii pe voi, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci ca slugile lui Hristos, făcând din suflet voia lui Dumnezeu, slujind cu bunăvoință, ca și Domnului și nu ca oamenilor, știind fiecare, fie rob, fie de sine stăpân, că faptele bune pe care le va face, pe acelea le va lua ca plată de la Domnul*“ (Ef. 6, 5-8).

Alături de slujire o altă cale spre tămăduirea noastră, prezentă în Taina Sfântului Maslu, este milostenia. Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață cum aduce vindecare milostenia:

„– *Și cum să facem? aș fi întrebat.*

– *Arată lui Pavel sufletul tău bolnav! Adu în casa ta pe Matei! Așează-te lângă Ioan! Ascultă de la ei ce trebuie să facă un bolnav ca tine! Ei îți vor spune negreșit și nu vor ține tănuite sfaturile lor. Ei n-au murit, ci trăiesc și grăiesc.*

Nu-și dă seama sufletul tău că e cuprins de friguri? Silește-l tu! Deșteaptă-i cugetul! Adu înaintea lui pe profeți! Acestor doctori nu trebuie să le dai bani; nici nu cer plată pentru osteneala lor; nici pentru doctoriile ce le pregătesc. Te silesc să faci o cheltuială. Să dai milostenie! În celelalte privințe îți dau ei ție bani; de pildă, când își poruncesc să trăiești în castitate, te scapă de o mulțime de cheltuieli zadarnice și prostești; când

11. Simeon Noul Teolog, *Discursuri teologice și etice*, Editura Deisis, Sibiu, 2001, p. 255.

*îți poruncesc să te lași de beție, te fac mai bogat. Ai văzut arta acestor doctori? Te fac sănătos și-ți mai dau și bani*¹².

Iar mai jos continuă tot în acest sens:

„– *Dar cum se poate mântui cel bolnav?*

– *Dacă face comune averile sale cu cei săraci, ca Iov de pildă; dacă-și alungă din suflet dorința de mai mult, dacă cheltuielile nu-i depășesc necesarul*¹³.

Iată un răspuns care face legătura dintre boală, sănătate, milostenie și bogăție.

Sănătatea este legată de sărăcie și bogăție, sau de felul în care sunt înțelese aceste două stări sociale

Din punct de vedere sociologic există mai multe tipuri de sărăcie: „*sărăcia absolută (asociată conceptului de subzistență), sărăcia relativă (are la bază conceptul de nevoi comparative) și sărăcia subiectivă (are la bază estimările realizate de înșiși indivizii a căror stare de bunăstare este evaluată)*¹⁴.

Nu bogăția sau sărăcia, în sine, duc la sănătate sau la boală, ci felul în care persoana se raportează la ele. Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață că pentru a fi sănătoși trebuie să fim în cele din urmă cumpătați, cu alte cuvinte să consumăm atât cât avem nevoie și ce este în plus să dăruim.

În Evanghelia a doua (Luca 19, 1-10), bogatul Zaheu s-a mântuit, s-a vindecat, nu numai el, ci toată casa lui, pentru că jumătate din avere a dat-o săracilor, și atunci când greșea întorcea de patru ori. Dialogul este foarte scurt între Hristos și Zaheu. El mărturisește în fața Domnului că dă jumătate din avere săracilor, iar Hristos îi răspunde: „*Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia*“ (Luca 19, 9), astăzi, adică atunci, în momentul în care Zaheu a mărturisit, toți cei ai casei s-au vindecat, prin atitudinea lui Zaheu, mai marele casei, stăpânul casei.

Averea pe care mai marele vamesilor, Zaheu, o dat-o săracilor a dus în cele din urmă nu numai la mântuirea sau vindecarea casei lui, ci și a săracilor, pe de o parte pentru că săracii își procurau cele necesare

12. Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Matei*, trad. de pr. prof. D. Fecioru, în P.S.B., vol 23, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1994, p. 844.

13. *Ibidem*, p. 846.

14. Luana Miruna Pop, *Politici sociale. Elemente de teorie, analiză și evaluare a politicilor sociale*, Editura Economică, București, 2005, p. 39-43.

vieții și pe de altă parte pentru că el, Zaheu, devenea un exemplu de urmat pentru cei săraci, de a fi și ei milostivi la rândul lor cu cei aflați în suferință.

Renunțarea la o parte din avere sau chiar la toată averea nu are numai „*un sens social, ci și unul antropologic*”¹⁵, vindecător și eliberator de lucrurile materiale, pentru ca omul să se poată apropia de Dumnezeu.

Fie că vorbim de sărăcia relativă, fie că vorbim de cea absolută, este clar că mergând în sensul Evangheliei, ajutorul trebuie acordat tuturor celor care au nevoie de el.

Iată cum acțiunea celui care are responsabilitatea familiei poate să aducă vindecare, prin atitudinea corectă față de poruncile Domnului, prin grija față de cei săraci, în cele din urmă prin respectarea unor norme și principii. Nu a mai trebuit să facă nimic altceva Zaheu pentru a se mântui, totul a fost legat de averea lui. Aparent pare foarte simplu, la o lectură superficială a acestei Evanghelii: dai jumătate din avere și gata, te poți mântui, însă dacă mergem în înțelesul mai adânc al textului Sfintei Scripturi vedem că această înjumătățire a averii nu a venit așa, peste noapte, ci printr-o viață socială dusă în bună rânduială.

Zaheu era un om care avea dragoste față de Dumnezeu, pentru că îl vedem cum caută, nu să vorbească cu Hristos, ci, măcar să-L vadă, și pentru aceasta se străduiește din toate puterile, chiar dacă era mai-marele vameșilor. Nu era mândru deloc față de cei din jurul lui, nu a pretins ca cei care erau în fața lui să se dea la o parte, pentru ca el să-l vadă pe Hristos, ci s-a urcat el într-un copac. Acest gest ar putea să pară umilitor pentru o persoană cu o așa poziție și avere ca cea a lui Zaheu, însă el, Zaheu, avea gândul la Domnul, și în acest sens a îndepărtat orice mândrie față de oameni.

Fără a exagera, Zaheu, pentru a alerga și a se urca în sicomor trebuia să aibă o anumită suplețe trupească. Iată cum putem fi sănătoși, „urcând la Hristos”, având acea suplețe a sufletului și a trupului deopotrivă, pentru a „urca” la Dumnezeu, pentru a-L vedea pe Dumnezeu, și în final, pentru a ne mântui.

Vedem că Zaheu urmează o cale, calea către vederea lui Hristos, aceasta în Evanghelie având atât înțeles material cât și spiritual.

15. Georgios Mantzaridis, *Morala creștină*, Editura Bizantină, București, 2006, p. 360.

Prin acest urcuș duhovnicesc și trupesc, Zaheu a dobândit mântuirea. Dacă mărturisim că trupul este legat ontologic de suflet, atunci grija față de trup trebuie să fie la fel de mare ca și față de suflet.

Cât de frumos mărturisește Apostolul Pavel: „*Au nu știți că trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos?*“ (I Cor. 6, 15).

„*Sau nu știți că trupul vostru este Templu al Duhului Sfânt, Care este în voi, pe Care-L aveți de la Dumnezeu, și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu preț! Slăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu*“ (I Cor. 6, 19-20).

Cu alte cuvinte, nu mai aparținem nouă, nu suntem noi stăpâni pe trupurile și pe sufletele noastre, nu mai putem să facem cu ele ce vrem noi. Am devenit robi, sau odată cu Sfânta Taină a Botezului am dobândit ade-vărata libertate, devenind robii lui Hristos. Aceasta este singura robie care duce la libertate. „*Căci robul care a fost chemat în Domnul este liberat al Domnului. Tot așa, cel chemat liber este rob al lui Hristos*“ (I Cor. 7, 22).

Iată legătura dintre libertate, mântuire, vindecare trupească și sufletească.

Acest urcuș duhovnicesc al nostru trebuie făcut, asemeni vameșului Zaheu, prin smerenie, nedeclarativ, prin răbdare, prin așteptare, prin tăcere, pentru a-L vedea pe Dumnezeu, pentru a-L cunoaște.

Zilnic trebuie să-L întâlnim pe Hristos, zilnic trebuie să ne urcăm în sicomorul răbdării, credinței, vederii și așteptării lui Hristos, pentru ca apoi Hristos să vină în casa noastră.

Câtă răbdare și perseverență! Mântuirea nu se câștigă ușor. De aceea Biserica este tot timpul prezentă în mijlocul credincioșilor ei, pentru a-i ajuta, pentru a face ca această cale să fie mai ușor de înțeles și urmat.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune că împărăția cerurilor nu se dobândește ușor.

„*Cine vrea a fi acolo părtaș la cinste, acela nu poate trăi aici fără încercare și osteneală.*

De nu l-ar apăsa sărăcia, totuși el are a se lupta tot timpul împotriva poftelor; și aceasta nu este o muncă mică. De nu l-ar chinui vre-o boală, totuși îl rănește fierbințeala mâniei și înfrânarea mâniei priciniește dureri nu tocmai mici.

De n-ar veni asupra lui vre-o nenorocire, totuși el are a se lupta tot timpul cu gândurile cele păcătoase; iar spre a înfrâna poftele cele păcă-

*toase, a birui ambiția, a înfrâna semeția și a trăi cu o aspră înfrânare, se cere mare osteneală. Cine însă nu face asemenea lucruri și altele asemenea lor, acela nu se poate mântui. Prin urmare cerul nu se poate dobândi fără osteneală, fără luptă și greutate*¹⁶.

Caută-L pe Hristos, asemenea lui Zaheu, și adu-L în casa ta.

Împarte averea ta, cere-ți iertare și dacă este nevoie întoarce împătrit, caută-L pe Hristos în smerenie, depune pentru acest lucru chiar și un efort fizic, urcând în sicomorul care duce la Hristos, primește-L pe Hristos în casa ta, mărturisește-ți păcatele și vei fi sănătos.

Să nu apară după acest îndemn întrebarea, de multe ori fără rost, *de ce nu faci toți la fel?* În vremea Mântuitorului nu toți vameșii erau cinstiți, ba chiar cei mai mulți erau păcătoși, pentru că vedem în ultima Evanghelie că Hristos era muștrat că stă la masă cu vameșii și cu păcătoșii. Dacă cei mai mulți erau păcătoși nu înseamnă că erau toți, și nu înseamnă că cei păcătoși nu se puteau vindeca.

Însă pentru a se însănătoși cu adevărat, Zaheu a avut nevoie de Hristos, chiar dacă el era atent ca atunci când greșea, să întoarcă înapoi mult mai mult decât a greșit. Fără mărturisire și binecuvântare de la Hristos nu există mântuire, însănătoșire.

Fiind acum puțin mai direcți, putem spune că un om nu se vindecă cu adevărat numai cu ajutorul tratamentului medicamentos.

Ceea ce vameșul împărțea celor săraci nu era făcut din obligație, pentru că mărturisirea vameșului nu este făcută cu greutate, deci aici această împărțire a averii poate fi văzută și ca un dar. Dăruirea darului duce la vindecarea noastră.

Să dăruim cât mai mult din cele ale noastre tot timpul. Această atitudine a noastră presupune o anumită dispoziție pentru aproapele nostru.

Nu putem dăruia dacă nu iubim. Iubirea și darul duc la vindecare.

Acest lucru cred că se completează foarte bine în a treia Evanghelie (Mt. 10, 1, 5-8) și al treilea Apostol (I Cor. 12, 27-31; 13, 1-8).

Pentru a fi sănătoși nu trebuie să fim mândri, orgolioși ci cu sufletul deschis față de Dumnezeu. Cele spuse de Zaheu nu au fost rostite cu mândrie, nu s-a lăudat că el dă din averea lui săracilor, ci a considerat că acest lucru este normal și firesc. Tocmai această mărturisire sinceră a

16. Sfântul Ioan Gură de Aur, *Predici*, București, 1893, p. 424-425.

adus pe Zaheu în fața Domnului, unde a vorbit cu El și a primit mântuirea.

S-a încetățenit o idee în rândul unor credincioși că este de ajuns ca să te rogi la Dumnezeu atunci când ai o suferință și că Dumnezeu te ajută, fără ca tu să mai faci în afară de rugăciune nimic altceva, și acest lucru apare tot din cauză că înțelegem fragmentar Sfânta Scriptura și Tradiția Bisericii; ne alegem numai ceea ce pare pentru noi mai ușor de îndeplinit.

Cu alte cuvinte, venim la Dumnezeu ca la o bază de tratament, urmăm anumite *proceduri spirituale*, după care ne întoarcem în spațiile noastre, mai mult sau mai puțin apropiate de Dumnezeu și de valorile pe care le transmite Biserica, și așteptăm să se întâmple minunea.

Făcând o paralelă cu zona medicală, unde, dacă dorim ca să ne vindecăm de o boală, trebuie să ne schimbăm comportamentul și să ținem cu sfințenie un regim, toată viața, (de fapt a ține un regim înseamnă a fi într-o normalitate), tot așa trebuie să ne comportăm și față de Dumnezeu; dacă suntem în suferință, venim la Biserică, urmăm *procedurile* și când ne întoarcem acasă le continuăm și aici, până la sfârșit, slujind lui Dumnezeu și oamenilor cu toată mulțumirea, necăutând plăcerea noastră, cu dragoste față de aproapele.

*

Pentru vindecarea noastră este nevoie atât de credință cât și de acțiune socială. Nu pot fi făcute numai unele sau altele, ci împreună. Din această cauză ele sunt prezente împreună în slujbă, dar nu numai atât, ci și unde-lemnul este văzut și înțeles ca mijloc terapeutic, atât cel material cât și cel spiritual, „*undelemnul îndurării Tale*”¹⁷.

Vedem că sănătatea noastră depinde de foarte mulți factori, viața noastră pe care o trăim în societate, viața noastră socială este cea care ne poate aduce nouă sănătate, pentru că dacă analizăm această slujbă vedem că pentru a fi sănătoși trebuie să facem tot ceea ce se rosteste aici; putem vedea Taina Sfântului Maslu ca pe o slujbă în care Biserica ne mobilizează să fim în acțiune, pentru că fiind în acțiune, slujim lui Dumnezeu, ajutam pe aproapele, și astfel, dacă toate sunt făcute cu bucurie și mulțumire vom fi sănătoși, ne vom mântui, pentru că în Biserica noastră mântuirea este sinonimă cu vindecarea, cu tămăduirea, cu însănătoșirea, „și rugăciunea

17. *Aghiazmata*; Ed. I.B.M.B.O.R., București 1992, p. 115.

credinței va mântui pe cel bolnav“ (Iac. 5, 15), se spune în primul Apostol (Iac. 5, 10-16).

Dacă primul Apostol ne introduce în taina vindecării arătându-ne că rugăciunea credinței aduce vindecare, adică trebuie să ne rugăm și să fim credincioși pentru a ne vindeca, ultimul Apostol (I Tes. 5, 14-23) ne prezintă o întreagă listă de acțiuni pe care trebuie să le facem alături de rugăciune neîncetată: dojană pentru cei fără rânduială, mulțumire pentru toate, sprijinirea celor neputincioși, îndelungă răbdare, bunăvoință pururea, păzind întreg sufletul și trupul fără de prihană.

Primul și ultimul Apostol aduc o anumită simetrie sau echilibru în atitudinea pe care noi, creștinii, trebuie să o avem în Biserica lui Hristos, pentru că primul ne îndreaptă spre rugăciune și credință, iar ultimul spre acțiune socială și filantropie.

Dacă vrem să fim cu adevărat sănătoși, atunci să-i slujim lui Dumnezeu cu toată mulțumirea și să mergem după poruncile Lui; putem spune că sănătatea este strâns legată de activitatea pe care noi o desfășurăm în societate și de respectarea anumitor norme și principii, sau reformulat, din perspectivă social-filantropică, dacă ne ajutăm aproapele și respectăm legea, sub toate formele și înțelesurile ei, vom fi sănătoși și ne vom mântui.